

РЕШЕНИЕ

№ 1472

гр. София, 23.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-3, в закрито заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Райна Стефанова

Членове: Милена Богданова
Даяна К. Топалова

като разгледа докладваното от Милена Богданова Въззивно гражданско дело № 20231100500427 по описа за 2023 година

намира следното:

Производството е по реда на чл. 435 и следв. ГПК.

Образувано е по частна жалба, подадена от М. Д. Т., длъжник по изп. дело № 20228380406624, по описа на ЧСИ М.Б., рег. № 838 на КЧСИ с район на действие СГС, с която обжалва следните действия на ЧСИ: 1/ насочването на изпълнение върху имущество, което длъжникът смята за несеквестируемо, а именно налагане на запор на банкова сметка на длъжника в Уникредит Булбанк АД, по която сметка е имало наличност и е удържана сума в размер на 1000.78 лева, за която се твърди, че е несеквестируемо имущество; 2/ отказа на съдебния изпълнител да спре принудителното изпълнение, доколкото основаниято му за образуване е невлязъл в сила изпълнителен титул – наказателно постановление.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че сумата върху която е бил наложен запорът и съответно същият изпълнен чрез извършване на служебен превод към ЧСИ, представлява възнаграждение за труд. Посочва, че ЧСИ незаконосъобразно отказва да спре производството по изпълнителното дело.

Иска се от съда да отмени като незаконосъобразен запора върху банковата сметка и да възстанови сумата от 710 лева, представляваща несеквестируем минимум за месец ноември, както и да допусне спиране на изпълнителното производство до произнасяне на СРС по жалбата, с която се иска отмяна на издаденото наказателно постановление. Не претендира разноски.

От взискателят Столична община не е постъпил отговор на частната жалба.

ЧСИ Бъзински е изложил мотиви по реда на чл.436 ал.3 от ГПК. Намира жалбата за недопустима и неоснователна, като излага доводи в тази посока. Сочи, че поканата за доброволно изпълнение е връчена лично на длъжника в кантората на ЧСИ М.Б. на 23.11.2022г., за което представя и копие от надлежното връчване. На 23.11.2022г. бил наложен запор върху банковите сметки на длъжника в Уникредит Булбанк АД. В изпълнение на така наложения запор на 30.11.2022 г. Уникредит Булбанк АД превела по

сметката на ЧСИ сума в размер на 1000.78 лв. На 05.12.2022г., на основание чл.508 от ГПК, е постъпил отговор от Уникредит Булбанк АД, с който признава вземането. Посочва, че лицето получава преводи с основание „хonorар“.

По допустимостта на жалбата.

С оглед приетото в ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, принудителното изпълнение се насочва върху отделен имуществен обект с налагането на запор или възбрана върху този обект. Действително, запорът и възбраната като изпълнителни действия, не подлежат на обжалване. На обжалване подлежи насочването на изпълнението върху несеквестируемостта на имуществото, а не изпълнителното действие, което нарушава /несъвместимо е с/ несеквестируемостта. В случая жалбоподателят се позовава в жалбата си на несеквестируемост на запорираното имущество. В т. 1. на горецитираната ТР се сочи, че по такава жалба съдът е длъжен да се произнесе дали имущественият обект е секвестируем. По искането за отмяна на запорът съдът се произнася само доколкото това изп. действие е несъвместимо с несеквестируемостта и я нарушава. Ако съдът приеме наличието на несеквестируемост, следва да отмени всички изпълнителни действия, които нарушават /несъвместими са с/ несеквестируемостта, без дори да има изрично искане в този смисъл.

Жалбата е подадена в срока по чл. 436, ал. 1 ГПКу налице е правен интерес от обжалване и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения.

Законът не налага забрана да бъде наложен запор на банкова сметка, дори когато съдебният изпълнител не разполага с информация какви суми са налични по сметката и какъв е техният произход.

Разпоредбата на чл.446 от ГПК урежда несеквестируемостта на определени вземания на длъжника.

Съгласно чл.446а ГПК несеквестируемостта на доходите, представляващи трудово възнаграждение или друго възнаграждение за труд се запазва и ако са постъпили по банкова сметка, но не по-рано от един месец преди налагане на запора. По аргумент от т.13 на ТР № 2/2013г. от 26.06.2015г. на ВКС, секвестируема е наличността по сметката преди постъпването на последното по ред „плащане“ и същата има характер на спестявания на длъжника. В този смисъл тази сума вече не се е ползвала със закрилата на закона като несеквестируемо имущество. В допълнение следва да се има предвид, че преценката относно това дали постъпилите по банковата сметка плащания имат характер на спестявания се прави за всеки конкретен случай съобразно разпоредбата на чл.446а, ал.1 от ГПК и разясненията, дадени в т.13 на ТР № 2/2013 г. от 26.06.2015 г. на ВКС./ В конкретния случай се установява, че запорът е наложен на 23.11.2022 г., а сумата е постъпила на 30.11.2022г. В изпълнение на указания на съда, дадени с разпореждане № 2505 от 02.02.2023 г., по делото е постъпило писмо от Уникредит Булбанк АД на 01.03.2023 г. с вх. №19624. Видно от документа, извършеният превод по запора е със средства със следния произход: 1/ постъпила сума по банкова сметка на 27.10.2022 г. в размер на 2000 лв. с основание „хonorар по договор“ и 2/ постъпила сума по банковата сметка на 31.10.2022 г. в размер на 300 лв. с основание „регистрация на ЕООД“. Т.е. към датата на изпълнение на запора – 30.11.2022 г. по банковата сметка на длъжника са били налични тези суми. Предвид разпоредбата на чл.60, ал.3 от ГПК, едномесечният срок, който е от значение за преценката дали наличностите по сметката представляват трудово възнаграждение или друго възнаграждение за труд, изтича на съответното число на последния месец, а ако последният месец няма съответно число, срокът изтича в последния му ден. Последното по ред плащане (постъпление) по сметката за съответния месец е било на 31.10.2022г. (сумата от 300 лв.), а служебното изпълнение на запора от банката е от 30.11.2022г. Запорът е бил наложен на 23.11.2022г. Т.е. от датата на постъпленията до датата на налагане на запора не е изминал едномесечният срок по чл.446а от ГПК. Въпреки това, следва да се има предвид, че доходите, постъпили по сметката са частично секвестируеми, т.е. наложеният върху тях

запор обхваща само секвестрируемата част. Жалбоподателката е получила сума в общ размер на 2300лв., която се равнява на приблизително трикратния размер на минималната работна заплата, която за 2022г. е била в размер на 710лв. Поради това попада в границите, предвидени в чл.446 ал.1 т.2 от ГПК. Доколкото по делото не са представени доказателства длъжницата да има деца, които да издържа и не са наведени твърдения в тази посока, следва да се приеме, че тя не издържа деца. Съобразно чл.446 ал.1 т. 2 от ГПК, когато осъденото лице е без деца може да се удържа до $\frac{1}{2}$ от полученото възнаграждение. В случая $\frac{1}{2}$ от полученото възнаграждение (което е в общ размер на 2300 лв.) е равно на 1150 лв., което е повече от удържаното от ЧСИ - в размер на 1000.85 лв. С оглед изложеното съдът намира, че не е накърнена несеквестрируемата част, гарантирана от закона.

Следователно жалбата се явява неоснователна и като такава ще бъде оставена без уважение.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба вх.№57164/08.12.2022г., подадена от М. Д. Т., длъжник по изп. дело № 20228380406624, по описа на ЧСИ М.Б., рег. № 838 на КЧСИ с район на действие СГС, срещу насоченото изпълнение върху имущество, което е несеквестрируемо по смисъла на чл. 446а ГПК, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____